

FINS / FINS A

La preposició *fins* s'aplica als complements de temps, de lloc i de quantitat per a indicar el límit al qual s'arriba. Moltes vegades, aquesta preposició es complementa amb la preposició *a* i el resultat és una preposició composta, *fins a*, que és motiu de vacil·lacions i confusions a l'hora d'aplicar-la.

Com a norma general, s'ha d'emprar la preposició composta *fins a* quan el complement que segueix, posat en un altre context, comenci amb la preposició *a*:

Arribaré a les quatre. > No arribaré fins a les quatre.

Però:

Arribaré d'aquí a tres dies. > No arribaré fins d'aquí a tres dies.

També s'empra *fins a* davant d'articles, substantius i numerals, i en un registre acurat és recomanable davant d'infiniutius.

✘ Agafa el metro fins Fontana.

✓ Agafa el metro fins a Fontana.

✘ La reforma de la plaça pot costar fins deu milions d'euros.

✓ La reforma de la plaça pot costar fins a deu milions d'euros.

✘ S'ha de fregar el terra fins deixar-lo ben lluent.

✓ S'ha de fregar el terra fins a deixar-lo ben lluent..

Quant a la preposició simple *fins*, s'empra davant d'adverbis de lloc i de temps (*fins aquí, fins després...*), de demostratius (*fins aquest/aquell, fins això/allò*), de la conjunció *que* i en la locució *fins i tot*.

Segurament, on es presenten més dubtes entre la forma de preposició simple i la composta és en la formulació de les dates i els terminis. També en aquests casos s'empra *fins a* de manera generalitzada per a les hores, els dies expressats en xifres, els mesos i els anys, i se n'exceptuen els dies de la setmana, que generalment no porten article i van precedits de *fins*:

✘ La reunió s'ha suspès fins a dilluns que ve.

✓ La reunió s'ha suspès fins dilluns que ve.